

Doen wij het of doen wij het niet...

Eeuhmm doen we het of doen we het niet ,...

Oké we hebben het dus gedaan en het gaat super! Begin april vorig jaar speelden we met de gedachte van een jaartje geen uitwisselingsstudent op te vangen tot we een overzicht kregen met de nieuwe profielen. We waren met onze kinderen op weekend en we waren het niet allemaal eens: de ene wou wel de ander niet,... maar toen we het profiel van Viviana uit Ecuador lazen, besloten we toch om wat extra informatie op te vragen. Ze leek echt wel goed bij ons te passen, al zegt zo'n profiel natuurlijk niet alles. Tijdens een wandeling op het strand werd dan toch unaniem beslist dat we er nog een jaartje voor zouden gaan (Viviana is ondertussen onze vijfde student).

YFU heeft dan onmiddellijk alle documenten in orde gemaakt en we kregen de nodige gegevens waardoor we al snel contact hadden met haar. Uit de eerste gesprekken kon ik direct opmaken dat het klikte. Ik weet uit ervaring dat dit voor de studenten een moment is waar ze heel erg naar uit kijken: hun gezin voor 1 jaar, waar en bij wie kom ik terecht, heb ik broers en zusjes, woon ik in een stad,... 1001 vragen. Wat ik persoonlijk ook altijd even laat horen is wat ik belangrijk vind. Bijvoorbeeld dat ik graag heb dat ze het eerste half jaar hier Nederlandse les volgen, hoeveel de bus, school en hobbies kunnen kosten. Dit is voor hen ook een stuk gemakkelijker om deze de extra kosten in het begin van het schooljaar met hun ouders te bespreken. Ondertussen worden fotootjes en berichtjes uitgewisseld en beginnen we steeds meer uit te kijken naar onze nieuwe gastdochter.

Op 16 augustus zou ze aan komen, spannend. Met z'n allen keken we uit naar dit nieuwe avontuur. En dat was het al van de start: door een vulkaanuitbarsting in Ecuador werd haar vlucht geannuleerd en kwam ze uiteindelijk pas op 22 augustus bij ons aan. We stonden vol ongeduld te wachten in Brussel. Het enige waar ik bang voor was, was dat ik haar niet zou herkennen. De foto's uit het dossier zijn immers ook een jaar van te voren gemaakt en soms is het zelfs moeilijk op een foto met veel vrienden jouw student uit te zoeken. Maar gelukkig had mijn man direct gezien wie Viviana was. Ze zag er een superlieve meid uit, heel moe maar het eerste contact was echt fijn.

De eerste dagen dat zij bij ons woonde waren heel druk. Ze krijgen zoveel te verwerken. Het kamp waar ze de eerste informatie meekrijgen, de taal, nieuwe mensen, nieuwe regels, nieuwe school, de bus nemen, hun eigen financiën regelen,... We kunnen dan ook alleen maar veronderstellen dat je daar heel dapper voor moet zijn om dit allemaal te ondergaan. En we kunnen wel zeggen dat Viviana dat allemaal met verve heeft doorstaan. Wanneer er bij ons iets niet loopt zoals het moet proberen we ook altijd om ons even in haar schoenen te plaatsen of haar te vragen waarom zij dat zo doet? Zo creëer je een conversatie in plaats van gewoon te zeggen: je mag dat niet doen. Leg hen dan ook uit waarom we dat hier anders doen en dat je al dan niet verwacht dat zij het nu op onze manier moeten proberen te doen. Ik moet zeggen dat ik ondertussen al veel meer open minded ben geworden: onze manier is niet altijd beter of slechter, alleen anders. Niet alleen de studenten zijn aan dat avontuur en die zoektocht begonnen, we gaan als gezin dit avontuur ook aan wat dan ook wil zeggen dat we onszelf en de student een beetje extra speling moeten geven om fouten te maken, nieuwe kansen te geven en te vergeven.

Viviana is heel snel een deel van ons gezin geworden, in het begin leek het ons zo perfect te gaan dat ik een beetje bang was dat ze nog niet volledig zichzelf kon zijn. Na verloop van tijd leer je echt hun persoonlijkheid kennen en dat was dus net hetzelfde als wat ik heel de tijd ook aanvoelde: geweldig! Het moment dat je na boos worden ook weer heel snel kan vergeven dan weet je dat ze bij je past. Op je eigen kinderen kan je immers ook niet boos blijven. Dat vond ik 1 van de moeilijkste dingen om te ervaren als gastmama. Je moet een ruzie even snel kunnen loslaten als het probleem dat zich voordeed.

Ondertussen hebben we al zoveel dingen samen beleefd en bezocht. Het heeft ons als gezin ook dichterbij elkaar gebracht: we praten meer en leren onszelf ook beter kennen. We zijn er mentaal vooral ook rijker van geworden. Extra handig is ook dat onze kinderen zo goed als tweetalig worden opgevoed. Ze staan open voor andere culturen, hebben veel minder vooroordelen dan vroeger, het gezicht heeft nu ook een naam, een persoonlijkheid. Zo kwam er bij mijn jongste zoon een jongetje uit Syrië in de klas. Ik was zo trots toen de leraar sprak over de manier waarop hij deze jongen Nederlands leerde spreken terwijl alle andere kinderen een beetje bang en afwachtend waren.

Vele mensen denken dat we onze privacy nu kwijt zijn maar dat valt eerlijk gezegd nogal mee. We hebben gewoon hele goede afspraken gemaakt. De ene gaststudent was ook de andere niet dus wanneer we het gevoel hadden dat we iets te weinig met zijn tweetjes konden zijn, mocht onze gaststudent babysitten en probeerden we van iets negatiefs iets positiefs te maken.

Het heeft ons als gezin ook dichterbij elkaar gebracht: we praten meer en leren onszelf ook beter kennen.

Wat men ook soms vraagt, is of we alles voor hen moeten betalen en andere of we daar iets voor krijgen. We krijgen daar financieel zeker niets voor en dat hoeft ook helemaal niet. Alle kosten die ze maken betalen ze zelf. Eigenlijk krijgen ze hier een bed en eten zeg maar . Wat je verder al dan niet betaalt, bepaal je zelf. Ondertussen zien we hen meer als eigen kinderen dan als gaststudenten waardoor een cadeautje af en toe evengoed voor hen telt als voor onze eigen kinderen.

Pas op, het is zeker niet altijd rozengeur en maneschijn. Soms klikt het geweldig, soms is het gewoon ok en er is bij ons ook al eens eentje vertrokken. Je gaat er natuurlijk niet van uit en die beslissing gaat ook niet over 1 nacht. Maar je weet ook nooit op voorhand hoe hij of zij in jouw gezin zal kunnen meedraaien. Ik zou alleen maar willen zeggen dat als je er over twijfelt je het zeker een kans moet geven. Ik kan nog uren doorvertellen over mijn ervaringen met mijn studenten maar zou het ook niet gewoon superleuk zijn dat jij binnenkort een gaststudent uit Mexico, Thailand,... kan blij maken en zeggen: 'Ik zou binnenkort jouw gastfamilie willen zijn, jij mag een jaartje bij ons wonen, wij willen jouw leren kennen , ... ' Echt waar, als jullie twijfelen -doen we het of doen we het niet- kunnen wij alleen maar zeggen: Doen !!!!!!!!!!!!!!!

An Wens is niet nieuw als gastgezin. Dit jaar heeft ze Viviana ontvangen in hun thuis voor een jaar en ze is ook actief als vrijwilliger bij YFU.